

Στο Μαυροκκλήσι είχε από ώρα σκοτεινιάσει, μέσα στο δωματιάκι η Κατίνα άναψε τη γκαζόλαμπα, έβαλε με προ-σοχή το λαμπογυάλι και ανέβασε λίγο το φυτίλι της λάμπας, ένα απαλό φως φώτισε το δωμάτιο. Σε μια γωνιά, κάτω στο πάτωμα και πάνω σένα скаμνί κάθονταν ο Σωτήρης.

Με το φως της λάμπας φωτίστηκε το δωματιάκι φωτίστη-κε και το πρόσωπο του Σωτήρη. Η Κατίνα τον κοίταξε, προσπάθησε να διαβάσει στο πρόσωπο του τις σκέψεις του, τις εντυπώσεις του, δεν τα κατάφερε, λίγο το φως. Αναγκάστηκε να τον ρωτήσει:

«Σουτήρ πως τα πέρασες στα Βρυσικά; Πως είδγες τουν κόσμου ικει, τσχουριανοί, είναι καλνοί άνθρωποι;»

«Κατίνα πουλύ καλά και καλνοί άνθρωποι, κι του χουριό καλούτσκου, θα φανεί κείνου, κουντός ψαλμός αλληλούια. Αντε τώρα στρώσι να πέσουμε κιαπ'αύρου βλέπουμει».

Από έξω από την αυλή ακούστηκε η φωνή του πεθερού της.

«Κατίναα ε Κατίνα, γύρσι Σουτήρης απ'του Καραμπνάρι;» «Ναι αφέντη, γύροι, τουν θέλς;»

«Όχι νυφούδα, πέστι να κοιμηήτι, άντι καλό προυί». «Καλό προυί αφέντη» ανταπάντησε η Κατίνα.